

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1160/2025
18.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Пушице, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву К 596/24 од 11.02.2025. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 104/25 од 16.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 18.09.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Пушице, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву К 596/24 од 11.02.2025. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 104/25 од 16.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву К 596/24 од 11.02.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, у коју му се има урачунати време проведено у притвору почев од 15.10.2024. године, па на даље.

Према окривљеном АА одређена је мера безбедности одузимања предмета, наведених у изреци пресуде.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, у року од 1 (једног) месеца по правноснажности пресуде, под претњом

принудног извршења, као и трошкове кривичног поступка настале пред ОЈТ у Смедереву, о чијој ће врсти и висини суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 104/25 од 16.07.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ОЈТ у Смедереву Кт0 605/24 од 02.04.2025. године и бранилаца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Смедереву К 596/24 од 11.02.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Пушица, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе због кривичних дела која су предмет оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, наводећи у односу на кривично дело из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, да исто не представља кривично дело, јер је изостало битно обележје овог кривичног дела - квалификована (стварна и озбиљна) претња усмерена на живот и тело оштећеног, већ постоји радња довођења у опасност или радња угрожавања безбедности јавног саобраћаја. Према наводима браниоца, у радњама окривљеног не стичу се ни елементи кривичног дела из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, нити било ког другог кривичног дела, из разлога што предметна исправа у конкретном случају не представља законом прописан објекат радње извршења, јер је реч о страној исправи – возачкој дозволи која није употребљена у домаћем правном саобраћају, већ је исту окривљени држао у џепу, без намере да је употреби у правном саобраћају Републике Србије.

Изнети наводи браниоца се, по оцени Врховног суда, оцењују као неосновани, из следећих разлога:

Одредбом члана 355. став 1. Кривичног законика прописано је кажњавање оног ко направи лажну или преиначи праву исправу у намери да се таква исправа употреби као права или ко лажну или преиначену исправу употреби као праву или набави ради употребе, док одредба става 2. истог члана прописује кажњавање када је дело из става 1. овог члана учињено у погледу јавне исправе, тестаментa, менице, чека, јавне или службене књиге или друге књиге која се мора водити на основу закона.

Из чињеничног описа радње извршења кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, садржаном у изреци првостепене пресуде, произилазе сва законска обележја предметног кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, и то како објективна обележја која се односе на саму радњу извршења која се састоји у томе што је окривљени АА, у време означено у изреци, од познатог лица, за износ од 1.000,00 еура, набавио ради употребе лажну јавну исправу - возачку дозволу Републике Аустрије, на лажном обрасцу, која гласи на име АА, тако и она која се тичу субјективног односа окривљеног према извршеном делу, а односе се на урачунљивост, умишљај и свест окривљеног о забрањености дела.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да радње окривљеног испуњавају сва обележја предметног кривичног дела из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, па су супротни наводи браниоца оцењени као неосновани. Наиме, за постојање овог кривичног дела довољно је да учинилац прибави лажну јавну исправу у намери да је употреби као праву, док фактичка употреба није законски услов. Стога околност да је окривљени предметну возачку дозволу држао у џепу и није је користио у правном саобраћају Републике Србије, нема правни значај. Супротно наводима браниоца, возачка дозвола представља законом прописан објекат радње извршења, будући да се ради о јавној исправи која по својој природи служи доказивању одређеног права – права на управљање моторним возилом, а самим прибављањем такве исправе остварена су обележја кривичног дела, јер се из њене намене несумњиво закључује да је постојала намера да буде употребљена као права.

Надаље, одредбом члана 138. став 1. Кривичног законика је прописано кажњавање оног ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица, док је ставом 3. истог члана прописано кажњавање оног ко дело из става 1. овог члана учини према председнику Републике, народном посланику, председнику Владе, члановима Владе, судији Уставног суда, судији, јавном тужиоцу или заменику јавног тужиоца, адвокату, полицијском службенику и лицу које обавља послове од јавног значаја у области информисања у вези са пословима које обавља.

Имајући у виду да је у чињеничном опису кривичног дела, у изреци правноснажне пресуде наведено да је окривљени АА „...дана 14.10.2024.године.....на реци Дунав, угрозио сигурност полицијског службеника, претњом да ће напасти на живот и тело тог лица, тако што је у стању урачунљивости, свестан свог дела, чије је извршење хтео, својим металним чамцем дужине око 6 метара, снабдевеним пентом снаге 60 коњских снага....налетео на чамац у коме се налазио начелник одељења полиције ПУ Смедерево, оштећени ББ и када је стигао на удаљеност око 1 метар, изненада га окренуо, правећи тако таласе висине око 1 метар, па када је оштећени ББ свој чамац одвезао до НИС – ових инсталацијаокривљени поново налете на чамац у коме се налазио оштећени и на раздаљини од око 2 метра од чамца, нагло заокреће, услед чега је створио таласе висине око 70 цм, а које радње су довеле оштећеног у опасност од потапања, при чему је знао да је његово дело забрањено“, то по оцени Врховног суда из описаних радњи окривљеног, јасно и недвосмислено произилазе

сва субјективна и објективна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. Кривичног законика, због којег је правноснажно оглашен кривим.

Наиме, окривљени је у конкретном случају, управљајући моторним чамцем знатне дужине и снаге, свестан да својом возњом може изазвати озбиљну опасност, намерно усмерио чамац ка оштећеном полицијском службенику. Тиме је у објективном смислу, створио ситуацију реалне и непосредне опасности по живот и тело оштећеног, јер је наглим маневрисањем и таласима висине 70 цм до 1 м, непосредно угрозио безбедност и живот оштећеног. Такво поступање не може се посматрати као обично непримерено понашање, већ представља квалификовану претњу, будући да се радило о стварној и озбиљној претњи по живот и тело оштећеног, којом је остварена последица наведеног кривичног дела, а која се огледа у угрожавању сигурности оштећеног односно његовом довођењу у непосредну опасност од потапања. Поред објективних, остварена су и субјективна обележја предметног кривичног дела јер је окривљени био урачунљив, свестан свог дела и хтео је његово извршење, јер је поступао са јасном намером да предузетим радњама затраши и угрози оштећеног, иако је знао да је такво поступање забрањено. Таква намера не произилази само из самог начина управљања чамцем, већ и из чињенице да је окривљени радњу понављао, што потврђује постојање воље да се угрози сигурност и изазове страх код оштећеног.

Како радње описане у изреци правноснажне пресуде, које је окривљени АА предузео, садрже сва субјективна и објективна обележја кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, то су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, оцењени као неосновани.

Осталим наводима захтева бранилац окривљеног оспорава правилност оцене изведених доказа од стране суда и износи сопствену анализу и оцену истих, као и сопствено виђење чињеница које произилазе из тих доказа, супротно чињеничним утврђењима и закључцима суда, оспоравајући на тај начин чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом, што представља повреду члана 440. ЗКП.

Поред овога, бранилац у захтеву полемише и са разлозима правноснажне пресуде, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, али исту образлаже истицањем да суд, приликом изрицања мере безбедности одузимања предмета – чамца са припадајућом опремом, према окривљеном, није узео у обзир да се ради о предмету који окривљени користи за егзистенцију, чиме, по оцени Врховног суда, указује на повреду одредбе члана 441. став 2. ЗКП.

Међутим, како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреду одредби чланова 440. и 441. став 2. ЗКП, у смислу члана 485. став

4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни суд у разматрање и оцену изнетих навода захтева, који по својој садржини представљају повреде наведених чланова, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић